Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

19. september 2024*

»Appel – regler for institutionerne – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – det italienske deputeretkammers vedtagelse af en afgørelse om pension – ændring af størrelsen af pensionerne for medlemmerne af det nationale italienske parlament – Europa-Parlamentets tilsvarende ændring af størrelsen af pensionerne for visse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet valgt i Italien – erstatning af Parlamentets afgørelser – fortsat bestående søgsmålsinteresse med hensyn til ophævelse af Den Europæiske Unions rets dom«

I sag C-198/21 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 29. marts 2021,

Giacomo Santini, Trento (Italien),

Marco Cellai, Firenze (Italien),

Domenico Ceravolo, Noventa Padovana (Italien),

Natalino Gatti, Nonantola (Italien),

Rosa Maria Avitabile, i egenskab af arving efter Antonio Mazzone, Napoli (Italien),

Luigi Moretti, Nembro (Italien),

Gabriele Sboarina, Verona (Italien),

Lina Wuhrer, Brescia (Italien),

Patrizia Capraro, Rom (Italien),

Luciana Meneghini, i egenskab af arving efter Ferruccio Pisoni, Trento,

ved avvocato M. Paniz,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

* Processprog: italiensk.

Europa-Parlamentet ved S. Alves og S. Seyr, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Lycourgos, og dommerne O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot, S. Rodin (refererende dommer) og L.S. Rossi,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. januar 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Giacomo Santini, Marco Cellai, Domenico Ceravolo, Natalino Gatti, Rosa Maria Avitabile, i egenskab af arving efter Antonio Mazzone, Luigi Moretti, Gabriele Sboarina, Lina Wuhrer, Patrizia Capraro og Luciana Meneghini, i egenskab af arving efter Ferruccio Pisoni, har i deres appelskrift nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 10. februar 2021, Santini m.fl. mod Parlamentet (T-345/19, T-346/19, T-364/19 – T-366/19, T-372/19 – T-375/19 og T-385/19, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:78), hvorved Retten frifandt Europa-Parlamentet i de søgsmål, de havde anlagt med påstand om dels annullation af de meddelelser af 11. april 2019 og, for så vidt angår Luciana Meneghini, i egenskab af arving efter Ferruccio Pisoni, den meddelelse af 8. maj 2019, som for hver af dem var blevet udarbejdet af Parlamentet (herefter samlet »de omtvistede afgørelser«), vedrørende tilpasningen af størrelsen af de pensioner, som de har ret til efter ikrafttrædelsen den 1. januar 2019 af afgørelse nr. 14/2018 vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiet for deputeretkammeret, Italien) den 12. juli 2018 (herefter »afgørelse nr. 14/2018«), dels erstatning for det tab, som appellanterne angiveligt har lidt som følge af disse retsakter.

I. Retsforskrifter

A. EU-retten

1. Omkostningsregulativet

2 Artikel 1 i bilag III til regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer i den affattelse, der var gældende indtil den 14. juli 2009 (herefter »omkostningsregulativet«), fastsatte følgende:

»1. Alle Europa-Parlamentets medlemmer er berettigede til en alderspension.

2. Indtil indførelsen af en endelig fællesskabspensionsordning for alle Europa-Parlamentets medlemmer, og såfremt den nationale ordning ikke berettiger til nogen pension, eller såfremt den fastsatte pensions størrelse og/eller betingelser ikke svarer til, hvad der gælder for medlemmerne af det nationale parlament i den medlemsstat, hvor det pågældende medlem er valgt, udbetales en foreløbig alderspension efter anmodning fra det pågældende medlem over Den Europæiske Unions budget, sektion Parlamentet.«

3 Artikel 2 i bilag III til omkostningsregulativet bestemte følgende:

»1. Størrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension er overensstemmende med, hvad der gælder for den pension, som udbetales til medlemmer af parlamentet i den medlemsstat, hvor medlemmet af Europa-Parlamentet er valgt.

2. Ethvert medlem, der gør brug af bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, skal som tilsluttet denne ordning indbetale et bidrag til Den Europæiske Unions budget, som beregnes på en sådan måde, at han i alt betaler samme beløb, som i henhold til de nationale regler betales af et medlem af parlamentet i den medlemsstat, hvor han er valgt.«

4 Artikel 3, stk. 1 og 2, i bilag III til omkostningsregulativet havde følgende ordlyd:

»1. Ansøgninger om at blive tilsluttet denne foreløbige pensionsordning indgives inden for en frist på tolv måneder efter mandatets påbegyndelse.

Efter udløbet af denne frist betragtes det pågældende medlem som værende tilsluttet pensionsordningen fra den første dag i den måned, hvor ansøgningen modtoges.

2. Ansøgninger om udbetaling af pension indgives inden for en frist på seks måneder efter opnåelse af pensionsret.

Efter udløbet af denne frist udbetales den pågældendes pension fra den første dag i den måned, hvor ansøgningen modtoges.«

2. Statutten for medlemmerne

5 Artikel 25, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets afgørelse 2005/684/EF, Euratom af 28. september 2005 om vedtagelse af statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2005, L 262, s. 1, herefter »statutten for medlemmerne«), der trådte i kraft den 14. juli 2009, har følgende ordlyd:

»1. Medlemmer, der var valgt til Parlamentet, før denne statut trådte i kraft, og som er blevet genvalgt, kan med hensyn til vederlag, overgangsgodtgørelse samt alders-, invalide- og efterladtepension vælge at være omfattet af den hidtidige nationale ordning i hele mandatperioden.

2. Disse ydelser betales over medlemsstaternes budget.«

6 Artikel 28, stk. 1, i statutten for medlemmerne fastsætter følgende:

»Ret til pension, som et medlem på tidspunktet for anvendelsen af denne statut har opnået i henhold til nationale bestemmelser, bevares i fuldt omfang.«

3. Gennemførelsesbestemmelserne

7 I syvende betragtning til Europa-Parlamentets Præsidiums afgørelse 2009/C 159/01 af 19. maj og 9. juli 2008 om gennemførelsesbestemmelser til statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2009, C 159, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets Præsidiums afgørelse 2010/C 340/06 af 13. december 2010 (EUT 2010, C 340, s. 6) (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«), er følgende fastsat:

»Det skal [...] i overgangsbestemmelserne sikres, at personer, der modtager bestemte ydelser i henhold til omkostningsregulativet, fortsat kan få udbetalt disse ydelser efter ophævelsen af regulativet i overensstemmelse med princippet om beskyttelse af berettigede forventninger. Det skal også sikres, at pensionsrettigheder erhvervet på grundlag af omkostningsregulativet før [statutten for medlemmernes] ikrafttræden respekteres.«

8 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 49, stk. 1, bestemmer følgende:

»De medlemmer, der har udøvet deres mandat i mindst et helt år, er ved ophøret af deres mandat berettigede til en livsvarig alderspension, der udbetales fra den første dag i den måned, der følger efter den måned, i hvilken de fylder 63 år.

Tidligere medlemmer eller deres retlige repræsentanter indgiver deres ansøgning om udbetaling af alderspension inden for en frist på seks måneder efter opnåelse af pensionsret, undtagen i tilfælde af force majeure. Hvis denne frist ikke overholdes, udbetales den pågældendes alderspension fra den første dag i den måned, hvor ansøgningen blev modtaget.«

9 I henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 73 trådte disse i kraft på samme dato som statutten for medlemmerne, nemlig den 14. juli 2009.

10 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74 fastsætter, at når bortses fra de i disse bestemmelsers afsnit IV fastsatte overgangsbestemmelser, og navnlig artikel 75 heri, ophæves omkostningsregulativet på datoen for ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne.

11 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75 har følgende ordlyd:

»1. Efterladte- og invalidepension, supplerende invalidepension, der ydes til forsørgelsesberettigede børn, og alderspension tilkendt i henhold til omkostningsregulativets bilag I, II og III vil fortsat blive udbetalt efter reglerne i disse bilag til de personer, der allerede modtog en sådan pension inden datoen for [statutten for medlemmernes] ikrafttræden.

Afgår et tidligere medlem, der modtager invalidepension, ved døden efter den 14. juli 2009, udbetales der efterladtepension til den pågældendes ægtefælle, partner i et fast ægteskabslignende forhold eller børn, over for hvem der består forsørgelsespligt, i overensstemmelse med bilag I til omkostningsregulativet.

2. De alderspensionsrettigheder, som i henhold til ovennævnte bilag III er erhvervet inden datoen for [statutten for medlemmernes] ikrafttræden, består uændret. De personer, der har erhvervet rettigheder under nævnte pensionsordning, modtager en pension beregnet på grundlag af de rettigheder, de har erhvervet i henhold til ovennævnte bilag III, fra det tidspunkt, hvor de opfylder de betingelser, som i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, og har indgivet en ansøgning, som anført i artikel 3, stk. 2, i nævnte bilag III.«

B. Italiensk ret

12 Artikel 1, stk. 1-3, i afgørelse nr. 14/2018 har følgende ordlyd:

»1. Fra den 1. januar 2019 beregnes størrelsen af livsvarige ydelser, direkte og til efterladte, og af den livsvarige del af pro rata-pensioner, direkte og til efterladte, som der er opnået ret til på grundlag af den lovgivning, som var i kraft den 31. december 2011, i henhold til de nye bestemmelser, der er fastsat i denne afgørelse.

2. Den nye beregning, der er omhandlet i det foregående stykke, foretages ved at multiplicere det individuelle bidrag med en omregningskoefficient, der afhænger af medlemmets alder på det tidspunkt, hvor medlemmet opnåede ret til den livsvarige ydelse eller til pro rata-pensionsydelsen.

3. De omregningskoefficienter, der er anført i tabel 1 i bilaget til denne afgørelse, anvendes.«

II. Tvistens baggrund

13 Tvistens baggrund er beskrevet i den appellerede doms præmis 14-21. Den kan til brug for nærværende dom sammenfattes som følger.

14 Appellanterne er enten tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet valgt i Italien eller ydelsesberettigede pårørende til sådanne tidligere medlemmer, der modtager alderspension eller efterladtepension (herefter »pensionen«).

15 Ved tilføjelse af en bemærkning i appellanternes pensionsopgørelser for januar 2019 underrettede Parlamentet dem om, at størrelsen af deres pension kunne blive ændret i overensstemmelse med afgørelse nr. 14/2018, og at den nye beregning eventuelt kunne give anledning til tilbagesøgning af uberettiget udbetalte beløb.

16 Fra den 1. januar 2019 nedsatte Parlamentet i overensstemmelse med denne afgørelse størrelsen af appellanternes pension i medfør af artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet.

17 Ved en udateret meddelelse fra chefen for kontoret »Medlemmernes Vederlag og Sociale Rettigheder« i Parlamentets Generaldirektorat (GD) for Finanser (herefter »kontorchefen«) vedlagt som bilag til appellanternes pensionsopgørelser for februar 2019 underrettede Parlamentet dem først om, at dets juridiske tjeneste ved udtalelse SJ-0836/18 af 11. januar 2019 havde bekræftet, at afgørelse nr. 14/2018 automatisk fandt anvendelse på deres situation (herefter »Den Juridiske Tjenestes udtalelse«). Derefter ville Parlamentet, så snart det havde modtaget de nødvendige oplysninger fra Camera dei deputati (deputeretkammeret, Italien), meddele appellanterne deres nye pensionsbeløb og foretage inddrivelse af den eventuelle forskel i løbet af de følgende 12 måneder. Endelig oplyste Parlamentet appellanterne om, at den endelige størrelse af deres pension ville blive fastsat ved en formel retsakt, som ville kunne gøres til genstand for en klage eller et annullationssøgsmål.

18 Ved de omtvistede afgørelser meddelte kontorchefen for det første appellanterne, at størrelsen af deres pension i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet ville blive tilpasset efter nedsættelsen af de tilsvarende pensioner, der blev udbetalt i Italien af deputeretkammeret til tidligere nationale parlamentsmedlemmer, i henhold til afgørelse nr. 14/2018. For det andet ville størrelsen af appellanternes pensioner blive tilpasset fra april 2019, med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2019, i henhold til de udkast til fastsættelse af de nye pensionsbeløb, der var vedlagt som bilag til disse afgørelser. For det tredje gav de omtvistede afgørelser appellanterne en frist på 30 dage fra modtagelsen heraf til at fremsætte deres bemærkninger. Såfremt der ikke blev fremsat bemærkninger, ville virkningerne af disse afgørelser blive anset for at være endelige og navnlig indebære, at de beløb, der med urette var modtaget for månederne januar til marts 2019, skulle inddrives.

19 Da ingen af appellanterne fremsatte sådanne bemærkninger inden for den fastsatte frist, har de omtvistede afgørelser fået endelige virkninger for dem ved udløbet af denne frist.

III. Sagen for Retten og den appellerede dom

20 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 10. juni (sagerne T-345/19 og T-346/19), den 17. juni (sagerne T-364/19 og T-365/19), den 18. juni (sag T-366/19), den 20. juni (sagerne T-372/19 – T-375/19) og den 25. juni 2019 (sag T-385/19) anlagde appellanterne deres søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser.

21 Appellanterne fremsatte otte anbringender til støtte for deres søgsmål. Med det første anbringende blev det gjort gældende, at udstederen af de omtvistede afgørelser savnede kompetence, og at den automatiske anvendelse af afgørelse nr. 14/2018 var ulovlig. Det andet anbringende vedrørte en tilsidesættelse af bestemmelserne i omkostningsregulativet, statutten for medlemmerne og gennemførelsesbestemmelserne. Det tredje anbringende vedrørte en tilsidesættelse af artikel 28 i statutten for medlemmerne og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75 og 76. Det fjerde anbringende vedrørte en tilsidesættelse af artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og det strafferetlige legalitetsprincip samt en tilsidesættelse af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft og lighedsprincippet. Det femte anbringende vedrørte en tilsidesættelse af ejendomsretten. Det sjette anbringende vedrørte en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af velerhvervede rettigheder.

Det syvende anbringende vedrørte en tilsidesættelse af rimelighedsprincippet, proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet. Det ottende anbringende vedrørte andre grunde til, at rimelighedsprincippet, proportionalitetsprincippet, lighedsprincippet og solidaritetsprincippet var blevet tilsidesat.

22 Ved den appellerede dom forkastede Retten alle disse anbringender og frifandt derfor Parlamentet i disse søgsmål.

IV. Retsforhandlingerne og parternes påstande for Domstolen

23 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– De omtvistede afgørelser annulleres.

– Parlamentet tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.

24 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanterne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.

25 Den 12. januar 2022 har Enrico Falqui i forbindelse med sag C-391/21 P, der vedrører ham, indleveret en kopi til Domstolens Justitskontor af dom nr. 4/2021 afsagt af Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (deputeretkammerets jurisdiktionsråd, Italien) den 23. december 2021 (herefter »dom nr. 4/2021«), hvorved afgørelse nr. 14/2018 blev annulleret. Dette dokument er ikke på nuværende tidspunkt blevet tilført sagsakterne.

26 Den 9. marts 2022 har appellanterne indleveret samme dom til Domstolens Justitskontor.

27 I den foreliggende sag samt i sagen Falqui mod Parlamentet (C-391/21 P) og i sagen Coppo Gavazzi m.fl. mod Parlamentet (C-725/20 P) har Justitskontoret den 16. marts 2022 meddelt parterne i disse sager en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse truffet af den refererende dommer og generaladvokaten i medfør af artikel 62 i Domstolens procesreglement, hvori parterne er blevet anmodet om at fremlægge alle dokumenter, der kan have betydning for genstanden for sagen vedrørende dem, navnlig dom nr. 4/2021.

28 Den 23. marts 2022 har appellanterne i nærværende sag fremlagt flere dokumenter, herunder dom nr. 4/2021. Den 29. marts 2022 har Parlamentet også fremlagt flere dokumenter, herunder dom nr. 4/2021 og et dokument med titlen »Nye regler for beregning af pensioner vedtaget af det italienske deputeretkammer«. Parlamentet har ligeledes oplyst Domstolen om, at det ved modtagelsen af de yderligere præciseringer, som det havde anmodet deputeretkammeret om vedrørende den konkrete anvendelse af disse regler, ville foretage en ny beregning af

appellanternes alderspensioner og sende dem et nyt udkast til afgørelse om fastsættelsen af deres pensionsrettigheder, som de ville få mulighed for at fremsætte bemærkninger til inden vedtagelsen af en endelig afgørelse.

29 Den 12. oktober og den 29. november 2022 har Parlamentet indleveret de endelige afgørelser om fastsættelse af de nye pensionsbeløb, der ville blive udbetalt til appellanterne fra november 2022, med de skyldige tilgodehavender (herefter »Parlamentets nye afgørelser«), til Domstolens Justitskontor.

30 Ved afgørelse af 25. oktober 2022 har Domstolens præsident opfordret parterne til at præcisere, om de var af den opfattelse dels, at Parlamentets nye afgørelser har erstattet de omtvistede afgørelser ex tunc, dels at appellen efter vedtagelsen af disse nye afgørelser har bevaret sin genstand.

31 Den 29. november 2022 har Parlamentet præciseret, at det er af den opfattelse, at dets nye afgørelser har erstattet de omtvistede afgørelser med virkning ex tunc, men at appellen har bevaret sin genstand. Det er nemlig i parternes interesse og til bedste for hensynet til en god retspleje, at Domstolen tager stilling til, om der er grundlag for appellen, således at det kan afklares, om den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, og om Parlamentet på grundlag af artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet kan foretage en ny beregning af appellanternes pensioner i tilfælde af en ændring i den nationale lovgivning, der finder anvendelse.

32 Ved skrivelse indleveret den 29. november 2022 har appellanterne anført, at de er af den opfattelse, at alle appelanbringenderne fortsat er af interesse og aktualitet, for så vidt som Parlamentets nye afgørelser ikke har erstattet de omtvistede afgørelser, der fortsat har fuld virkning og er gyldige. Parlamentets nye afgørelser indebærer ligesom de omtvistede afgørelser en ny beregning af størrelsen af deres pension og, idet de ændrer betingelserne for at erhverve retten til pension, en varig omdefinering af denne ret med tilbagevirkende kraft. Der er nemlig kun blevet foretaget ændringer i den del af afgørelse nr. 14/2018, der vedrører omregningskoefficienten vedrørende alder for det alderspensionsberettigede medlem.

V. Om appellen

33 Til støtte for appellen har appellanterne fremsat seks anbringender, hvormed de i det væsentlige søger at anfægte Rettens bekræftelse af rigtigheden af den fortolkning af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet (herefter »Parlamentets interne regler«), som fik Parlamentet til at anvende afgørelse nr. 14/2018 med henblik på at ændre størrelsen af deres alderspension. Det første til det fjerde anbringende, der skal behandles samlet, vedrører en fejlagtig fortolkning af Parlamentets interne regler og en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og proportionalitetsprincippet samt ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17 og Parlamentets undladelse af at vedtage en akt. Det femte anbringende vedrører en fejlagtig fortolkning af artikel 25, stk. 3, i Parlamentets forretningsorden. Det sjette anbringende vedrører en retlig fejl begået af Retten med hensyn til vurderingen af, om de omtvistede afgørelser var korrekt begrundede.

A. Indledende bemærkninger om, hvorvidt appellanterne fortsat har søgsmålsinteresse

34 Det fremgår af denne doms præmis 29, at Parlamentets nye afgørelser, der blev vedtaget under sagens behandling ved Domstolen, havde til formål at fastsætte de nye pensionsbeløb, der skulle udbetales til appellanterne fra november 2022, med de skyldige tilgodehavender.

35 Det bemærkes med hensyn hertil, at i henhold til Domstolens faste praksis skal sagens genstand, ligesom søgsmålsinteressen, bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at appellen med sit resultat kan bibringe parten en fordel (dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

36 En sagsøgers søgsmålsinteresse bortfalder imidlertid ikke nødvendigvis, som følge af at den af sagsøgeren anfægtede retsakt ophører med at have virkninger under den verserende sag (jf. i denne retning dom af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 62).

37 Under visse omstændigheder kan en sagsøger fortsat have interesse i at påstå annullation af en under retssagen ophævet retsakt for at udvirke, at den, der har udstedt den anfægtede retsakt, i fremtiden foretager passende ændringer, og dermed forhindre risikoen for gentagelse af den ulovlighed, hvormed den anfægtede retsakt påstås behæftet (dom af 6.9.2018, Bank Mellat mod Rådet, C-430/16 P, EU:C:2018:668, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

38 I det foreliggende tilfælde fremgår det utvetydigt af Parlamentets svar af 29. november 2022, der er sammenfattet i denne doms præmis 31, at Parlamentet også i fremtiden ønsker at foretage en ny beregning af pensionerne til tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet i tilfælde af en ændring i den nationale lovgivning som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet (herefter »den dynamiske ordning«).

39 Selv om Parlamentet har erstattet de omtvistede afgørelser med de nye afgørelser, forholder det sig fortsat således, at alle disse afgørelser er baseret på en fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der modtager alderspension, og på personer, der modtager efterladtepension, og som, i lighed med appellanterne, er omfattet af anvendelsesområdet for bilagene til omkostningsregulativet (herefter »de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet«).

40 Det er netop denne fortolkning, som appellanterne har anfægtet i forbindelse med denne appel. Det følger heraf, at appellanterne, til trods for at de omtvistede afgørelser er blevet erstattet ex tunc, fortsat har en interesse i at få fastslået, at Retten begik en retlig fejl ved at bekræfte rigtigheden af denne fortolkning, idet denne kan anvendes af Parlamentet i forbindelse med den fremtidige vedtagelse af afgørelser svarende til de omtvistede afgørelser eller til Parlamentets nye afgørelser, således at der ikke alene er risiko for gentagelse af den hævdede ulovlighed som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 37, men også for, at Retten i tilfælde af søgsmål med påstand om annullation af sådanne lignende afgørelser på ny begår de angivelige retlige fejl, der fik den til at bekræfte, at den nævnte fortolkning var korrekt.

41 Det følger desuden af de nye afgørelser, at Parlamentet fortsat er af den opfattelse, at kontorchefen har beføjelse til at vedtage afgørelser om ændring af pensionernes størrelse i tilfælde af ændringer i den nationale lovgivning, og at disse afgørelser ikke skal indeholde en begrundelse vedrørende deres overensstemmelse med EU-retten.

42 Det følger heraf, at det skal lægges til grund, at appellanterne fortsat har søgsmålsinteresse for Domstolen, for så vidt som den foreliggende appel er rettet mod de præmisser i den appellerede dom, som udgør det nødvendige grundlag for Rettens vurderinger, hvorefter Parlamentet for det første ifølge sine interne regler har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, kontorchefen for det andet har kompetence til at vedtage afgørelser om ændring af størrelsen af disse tidligere medlemmers pensioner, og Parlamentet for det tredje ikke har pligt til i sådanne afgørelser at redegøre for, hvorfor de er i overensstemmelse med EU-retten.

B. Det første til det fjerde anbringende

1. Parternes argumentation

43 Der er fremført to særskilte klagepunkter til støtte for det første til det fjerde anbringende.

44 Med det første klagepunkt har appellanterne foreholdt Retten, at den for det første i den appellerede doms præmis 81 konstaterede, at bilag III til omkostningsregulativet fortsat finder anvendelse på dem efter ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne, og for det andet, i præmis 90, at Parlamentets interne regler ikke gør indgreb i de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentets velerhvervede rettigheder.

45 Appellanterne har i denne henseende gjort gældende, at bilag III til omkostningsregulativet er blevet ophævet ved gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74, og at kun overgangsbestemmelserne i disse bestemmelsers afsnit IV samt bestemmelsernes artikel 75 er forblevet i kraft. Fra ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne er indholdet af dette bilag III på tidspunktet for dets ophævelse blevet opretholdt ved gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74 og 75, således som det bl.a. fremgår af syvende betragtning til disse.

46 Henvisningen i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75 til bilagene til omkostningsregulativet skal nemlig anses for at være en henvisning til den pensionsydelse, der fandt anvendelse, da disse bilag var i kraft. Denne bestemmelse har til formål at beskytte de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentets velerhvervede rettigheder, hvilket i øvrigt bekræftes af artikel 28 i statutten for medlemmerne.

47 En konstatering af, at en nedsættelse af størrelsen af pensionen ikke berører den velerhvervede ret til at modtage en pension, kræver under disse omstændigheder, at det præciseres, under hvilke omstændigheder dette er tilfældet, og at der sondres mellem stk. 1 og 2 i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, hvilket Retten ikke gjorde.

48 I det foreliggende tilfælde er størrelsen af appellanternes pensioner blevet beregnet ved hjælp af en multipliceringskoefficient, der ensidigt og med tilbagevirkende kraft er fastsat af præsidiet for deputeretkammeret på grundlag af begivenheder, der ud fra en forsikringsmæssig betragtning må anses for usikre, idet de er knyttet til fremtidige og usikre begivenheder, såsom den berettigedes gennemsnitlige sandsynlighed for overlevelse på datoen for udbetalingen af alderspensionen og

sandsynligheden for, at der findes en ægtefælle eller arvinger, der har ret til efterladtepension. På tidspunktet for ændringen af størrelsen af appellanternes pensioner kunne det imidlertid med sikkerhed have været fastslået, om disse begivenheder allerede havde fundet sted eller ej.

49 Selv om artikel 2 i bilag III til omkostningsregulativet i det foreliggende tilfælde fandt anvendelse i medfør af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, vedrører denne bestemmelse ikke betingelserne for stiftelsen af retten til pension. Derimod ændrede de omtvistede afgørelser ikke blot størrelsen af de pågældende pensioner, men også metoden til beregning heraf, der erstattede den metode, der er baseret på det vederlag, som de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet har modtaget i mandatperioden, med den metode, der er baseret på de bidrag, som disse medlemmer har indbetalt, og dette som om de altid var blevet beregnet efter en metode, der var inspireret af bidragsmetoden. Appellanterne havde ikke, da de var i tjeneste, mulighed for at forudse den ændring, som de omtvistede afgørelser medførte, eller for at forhøje deres bidrag til denne pensionsordning for at afbøde de negative virkninger heraf.

50 Subsidiært, dvs. såfremt sondringen mellem retten til pensionen og retten til pensionsydelsen fandt anvendelse, har appellanterne anført, at de, som det fremgår af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, ikke alene har en ret til pension, men også en ret til at modtage et fast alderspensionsbeløb, således at de har ret til at modtage et pensionsbeløb, der svarer til det beløb, de kunne forvente ved indbetalingen af deres bidrag. De omtvistede afgørelser medførte en skævhed til skade for appellanterne, eftersom de indbetalte bidrag på daværende tidspunkt ikke havde nogen betydning for erhvervelsen af retten til pension eller for omfanget af denne ret, og de var derfor af beskeden størrelse under de første valgperioder, hvilket i dag navnlig er til skade for de ældste af de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, såsom appellanterne.

51 Med det andet klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at Retten tilsidesatte retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17 og proportionalitetsprincippet.

52 For det første er fastsættelsen af pensionsrettighederne på grundlag af de nye regler i strid med retssikkerhedsprincippet, for så vidt som dette er til hinder for et indgreb i velerhvervede rettigheder i overensstemmelse med selve formålet med artikel 28 i statutten for medlemmerne og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75.

53 For det andet er denne nye metode til fastsættelse af størrelsen alderspensionerne i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt som dette princip er til hinder for enhver ændring af de beregningsregler, som appellanterne frivilligt har tilsluttet sig. De berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet havde nemlig ikke kendskab til, at deres pensionsordning var baseret på en automatisk henvisning til størrelsen af alderspensionerne for tidligere medlemmer af parlamentet i den medlemsstat, hvor de var valgt.

54 Desuden tog Retten ikke hensyn til den omstændighed, at Parlamentet først underrettede appellanterne om den mulige anvendelse af afgørelse nr. 14/2018 på dem i løbet af 2019, dvs. efter den dato, hvor nedsættelsen af størrelsen af deres pension skulle have fundet anvendelse, nemlig den 1. januar 2019, hvorved de reelt blev sikret fortsættelse af den tidligere erhvervede ret.

55 I øvrigt er de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet på ingen måde nævnt i afgørelse nr. 14/2018.

56 Under alle omstændigheder har deputeretkammeret og Senato (senatet, Italien) givet forsikringer om, at appellanternes ret til pension ikke kan ændres, i overensstemmelse artikel 27 og 28 i statutten for medlemmerne og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75.

57 Hvad for det tredje angår ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17 har appellanterne anført, at Retten fastslog, at det formål, som Parlamentet henviste til med henblik på at begrunde indgrebet i denne ret som følge af de omtvistede afgørelser, udtrykkeligt er nævnt i præamblen til afgørelse nr. 14/2018. Det er imidlertid ikke nævnt i denne afgørelse, at den har til formål, at der foretages en ny beregning af alderspensionernes størrelse. Desuden har Parlamentet ikke henvist til, og der er i afgørelse nr. 14/2018 ikke nævnt et mål af almen interesse, som begrunder dette indgreb.

58 Appellanterne har ligeledes fremhævet, at Retten i den appellerede doms præmis 160 sondrede mellem et indgreb i retten til pension og en simpel tilpasning af størrelsen af alderspensionen. Retten angav imidlertid ikke, hvor grænsen går for, hvornår en ændring af pensionens størrelse ikke længere respekterer det væsentligste indhold af ejendomsretten og medfører en tilsidesættelse af retten til pension som sådan.

59 I øvrigt fastslog Retten i den appellerede doms præmis 172 fejlagtigt, at formålet med nedsættelsen af størrelsen af appellanternes pensioner var at tilpasse størrelsen af de pensioner, der blev udbetalt til alle parlamentsmedlemmer, til bidragsmetoden, på grundlag af indholdet af afgørelse nr. 14/2018.

60 Ifølge appellanterne er Rettens ræsonnement cirkulært. Det er nemlig støttet på italiensk rets bestemmelser og ikke på et mål af almen interesse, der er anerkendt i Unionens retsorden, men indgår alligevel i undersøgelsen af de omtvistede afgørelsers forenelighed med ejendomsretten som fastsat i chartret.

61 Det nævnte ræsonnement fordrejer desuden den metode til beregning af størrelsen af alderspensionerne, der er fastsat ved afgørelse nr. 14/2018, og som ikke kan anses for at være bidragsbaseret, for så vidt som størrelsen af de livsvarige ydelser i henhold til denne afgørelses artikel 1, stk. 4, for det første er begrænset. For det andet bygger den nye beregningsmetode, der er fastsat ved denne afgørelse, ikke på en individuelt fastsat bidragssats, men på en ens sats for alle de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet. Et tidligere medlem af Europa-Parlamentet, som i løbet af sin mandatperiode har indbetalt bidrag, der er beregnet efter en højere sats end denne ens sats, mister således fordelen ved den del af bidraget, der overstiger denne sats.

62 For det fjerde viser den metode til beregning af størrelsen af alderspensionerne, der er indført ved afgørelse nr. 14/2018, også, at proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat, for så vidt som den er baseret på en ikkeindividualiseret bidragssats.

63 De omtvistede afgørelser har pålagt de berørte og navnlig de ældste af appellanterne en individuel, urimeligt tung byrde. Den nu 80-årige Natalino Gatti er den hårdest ramte, idet størrelsen af hans alderspension er blevet nedsat med 61%, selv om han har siddet to valgperioder i Parlamentet. For den nu 91-årige Domenico Ceravolos vedkommende er beløbet blevet nedsat med 47%. Ferruccio Pisoni, der var 83 år ved sin død, fik nedsat sit pensionsbeløb med 24%, selv om han varetog det samme hverv i samme periode som Domenico Ceravolo, der fik samme beløb nedsat med 47%.

64 Tilsidesættelsen af proportionalitetsprincippet set i forhold til den anførte begrundelse herfor er så meget desto mere åbenbar, når det tages i betragtning, at den bidragsbaserede alderspensionsordning første gang blev indført i Italien den 1. januar 1996, og at den blev udvidet til at omfatte størstedelen af arbejdstagerne fra den 1. januar 2012. Derimod blev appellanterne ved de omtvistede afgørelser påtvunget bidragsordningen med hensyn til en bidragsbetalingsperiode, der lå længe før 1995, hvor ingen i Italien var omfattet af en sådan bidragsordning.

65 Parlamentet har gjort gældende, at det første til det fjerde anbringende skal forkastes, idet de delvis skal afvises, delvis er ugrundede.

2. Domstolens bemærkninger

a) Indledende bemærkninger

66 Med det første klagepunkt har appellanterne under henvisning til Parlamentets interne regler anfægtet opretholdelsen af den dynamiske ordning efter ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne og gjort gældende, at en sådan ordning gør indgreb i de velerhvervede rettigheder til at modtage alderspension.

67 Appellanterne har med dette klagepunkt derfor i det væsentlige bestridt rigtigheden af den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

68 Det samme gælder med hensyn til det andet klagepunkt, for så vidt som appellanterne hermed har gjort gældende, at anvendelsen af de nye regler for beregning af størrelsen af deres pension hverken er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet, for så vidt som disse regler gør indgreb i de velerhvervede rettigheder til at modtage en pension, eller med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet dette princip er til hinder for enhver nedsættelse af størrelsen af den pension, som appellanterne burde kunne gøre krav på, hvis de frivilligt tilsluttede sig den ordning, der var indført ved artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet.

69 For så vidt som appellanterne med det andet klagepunkt har foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til den omstændighed, at Parlamentet for det første underrettede dem for sent om en mulig anvendelse af afgørelse nr. 14/2018, at de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet for det andet ikke er nævnt heri, og at deputeretkammeret og senatet for det tredje har givet forsikringer om, at appellanternes ret til pension ikke kan ændres, har de derimod end ikke indirekte kritiseret præmisser i den appellerede dom, der udgør det nødvendige grundlag for Rettens beslutning om at bekræfte rigtigheden af den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

70 Hvad angår det tredje klagepunkt har appellanterne – for så vidt som de hermed har foreholdt Retten, at den ikke bedømte de omtvistede afgørelsers forenelighed med ejendomsretten som fastsat i chartret i forhold til et formål, der er anerkendt i EU-retten, men i forhold til det formål, der forfølges med afgørelse nr. 14/2018 – i det væsentlige bestridt, at den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, er i overensstemmelse med EU-retten.

71 Appellanterne har derimod ikke bestridt rigtigheden af fortolkningen af Parlamentets interne regler, i forbindelse med at de har foreholdt Retten for det første ikke at have præciseret, hvor grænsen går for, hvornår en ændring af alderspensionens størrelse ikke længere respekterer det væsentligste indhold af ejendomsretten og medfører en tilsidesættelse af retten til pension som sådan, for det andet at have fastslået, at det formål, som Parlamentet henviste til med henblik på at begrunde indgrebet i denne ret som følge af de omtvistede afgørelser, udtrykkeligt er nævnt i præamblen til afgørelse nr. 14/2018, og for det tredje at have fordrejet den metode til beregning af pensionerne, der er fastsat ved denne afgørelse.

72 Hvad angår det fjerde klagepunkt om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet bemærkes, at appellanterne med dette klagepunkt har gjort gældende, at afgørelse nr. 14/2018 ikke er i overensstemmelse med dette princip, for det første på grund af den metode til beregning af pensionerne, der er fastsat ved denne afgørelse, for det andet på grund af den indvirkning, som dette metode har på appellanternes situation, og for det tredje på grund af den historiske sammenhæng, hvori denne afgørelse indgår. Med et sådant klagepunkt har appellanterne derfor end ikke indirekte anfægtet den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

73 Det følger heraf, at det første til det fjerde anbringende alene skal undersøges, for så vidt som appellanterne hermed har kritiseret den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, med den begrundelse, at en sådan fortolkning for det første ikke fremgår af disse regler, for det andet ikke er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og for det tredje ikke er i overensstemmelse med ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17.

b) Om realiteten

1) Den angivelige tilsidesættelse af Parlamentets interne regler

74 Appellanterne har i det væsentlige foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 99 fastslog, at Parlamentet gyldigt kunne støtte sig på sine interne regler med henblik på at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

75 Det bemærkes først, at i henhold til ordlyden af artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet er »[s]tørrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension [...] overensstemmende med, hvad der gælder for den pension, som udbetales til medlemmer af parlamentet i den medlemsstat, hvor medlemmet af Europa-Parlamentet er valgt«.

76 Som Retten i det væsentlige anførte i den appellerede doms præmis 86, fremgår det af udtrykket »[s]tørrelsen af og betingelserne for den foreløbige pension er overensstemmende«, at Parlamentet har pligt til at anvende reglerne for beregning af pensionerne på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, således som de anvendes på medlemmerne af parlamentet i den medlemsstat, hvor disse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet er valgt. Parlamentet har med andre ord pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

77 Denne fortolkning af artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet er i overensstemmelse med det formål, der forfølges med denne bestemmelse, således som dette følger af dette bilags artikel 1, stk. 2.

78 Sidstnævnte bestemmelse fastsætter nemlig, at alene tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, hvis pensionsordning i den medlemsstat, hvor de er valgt, ikke berettiger til nogen pension, eller for hvem størrelsen af den pension, de kan gøre krav på, og/eller dens beregningsmetode ikke svarer til, hvad der gælder for medlemmerne af det nationale parlament, har ret til den pension, der er fastsat i dette bilags artikel 2, stk. 1.

79 Artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet har derfor i det væsentlige til formål at gøre det muligt for de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der befinder sig i den situation, der er omhandlet i dette bilags artikel 1, stk. 2, at blive behandlet på samme måde som de medlemmer af Europa-Parlamentet, hvis nationale pensionsordning fastsatte en alderspension, hvis størrelse og/eller beregningsmetode svarede til, hvad der var gældende for medlemmerne af deres nationale parlament.

80 En fortolkning af denne bestemmelse, hvorefter Parlamentet skal anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, medfører således, at de, i lighed med disse andre tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, underkastes de ændringer, der foretages i reglerne for beregning af størrelsen af pensionerne for medlemmerne af deres nationale parlament.

81 Desuden er den pensionsordning, der er indført ved artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet, i medfør af gennemførelsesbestemmelserne blevet opretholdt efter ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne hvad angår de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, som var begyndt at modtage en alderspension på grundlag af denne ordning inden denne ikrafttrædelse.

82 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 74 bestemmer for det første, at omkostningsregulativet ville blive ophævet på datoen for denne statuts ikrafttræden, men for det andet også, at der herved skulle ses bort fra overgangsbestemmelserne i afsnit IV i disse bestemmelser og navnlig artikel 75 heri.

83 I henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 1, vil alderspensioner tilkendt i henhold til bilag III til omkostningsregulativet fortsat blive udbetalt til de personer, der allerede modtog en sådan pension inden datoen for ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne.

84 Som Retten fremhævede i den appellerede doms præmis 88, må det af denne bestemmelses ordlyd, og nærmere bestemt af den imperative karakter af formuleringen »vil fortsat blive udbetalt efter reglerne i [bilag III til omkostningsregulativet]« og anvendelsen af præsens indikativ i denne formulering, udledes, at den dynamiske ordning fortsat finder anvendelse på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet efter ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne.

85 I modsætning til hvad appellanterne har gjort gældende, begik Retten derfor ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 81 at fastslå, at bestemmelserne i bilag III til omkostningsregulativet ikke var blevet ophævet ved ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne.

86 Den fortolkning af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 1, hvorefter den dynamiske ordning fortsat finder anvendelse på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet efter ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne, afkræftes – i modsætning til hvad appellanterne har gjort gældende – hverken af denne bestemmelses stk. 2, af syvende betragtning til gennemførelsesbestemmelserne eller af artikel 28 i statutten for medlemmerne.

87 Hvad først angår gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2, første punktum, fastsættes det heri, at »[d]e alderspensionsrettigheder, som i henhold til [...] bilag III [til omkostningsregulativet] er erhvervet inden datoen for [statutten for medlemmernes] ikrafttræden, består uændret«.

88 I modsætning til hvad appellanterne har gjort gældende, kan der ikke af denne bestemmelse udledes en garanti for hverken udbetaling af en alderspension beregnet på grundlag af de regler for beregning af de nationale pensioner, der fandt anvendelse på datoen for ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne, eller for et fast og uforanderligt pensionsbeløb på tidspunktet for tilslutningen til den pensionsordning, der er indført ved artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet.

89 Retten påpegede med føje i den appellerede doms præmis 146, at der ved statutten for medlemmerne og gennemførelsesbestemmelserne er indført to på hinanden følgende pensionsordninger, der omfatter to typer pensionsrettigheder, nemlig dels alderspensionsrettigheder erhvervet indtil den 14. juli 2009 – datoen for den nævnte statuts ikrafttræden – på grundlag af Parlamentets interne regler, dels alderspensionsrettigheder erhvervet efter denne dato på grundlag af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 49.

90 I denne forbindelse finder gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 1, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 92, anvendelse på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, herunder nogle af appellanterne, som har indbetalt bidrag til EU's budget i henhold til artikel 2, stk. 2, i bilag III til omkostningsregulativet, og som var begyndt at modtage alderspension inden ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne, mens gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2, finder anvendelse på medlemmer af Europa-Parlamentet, der, selv om de også har indbetalt sådanne bidrag, endnu ikke var begyndt at modtage alderspension på datoen for ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne.

91 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2, andet punktum, bestemmer nemlig, at »[d]e personer, der har erhvervet rettigheder [i henhold til bilag III til omkostningsregulativet], modtager en pension beregnet på grundlag af de rettigheder, de har erhvervet i henhold til [dette bilag], fra det tidspunkt, hvor de opfylder de betingelser, som i så henseende er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, og har indgivet en ansøgning, som anført i artikel 3, stk. 2, i nævnte bilag III«.

92 For så vidt som gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2, andet punktum, fastsætter betingelser, som de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet skal opfylde for at modtage en pension beregnet på grundlag af de rettigheder, som de har erhvervet i henhold til bilag III til omkostningsregulativet, skal denne bestemmelse ikke anvendes på de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, som var begyndt at modtage pension i henhold til dette bilag inden ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne, såsom appellanterne.

93 For så vidt som det i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2, andet punktum, fastsættes, at de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet modtager en alderspension i henhold til bilag III til omkostningsregulativet beregnet på grundlag de rettigheder, de har erhvervet, skal

begrebet »alderspensionsrettigheder, som [...] er erhvervet«, som omhandlet i nævnte artikel 75, stk. 2, i øvrigt, således som Retten med føje i det væsentlige fremhævede i den appellerede doms præmis 91, forstås således, at det omfatter de pensionsrettigheder, der er erhvervet som følge af de bidrag, der er betalt individuelt af hvert af de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, og som udgør grundlaget for beregningen af den alderspension, der udbetales til dem i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet. Dette begreb kan derfor ikke forstås således, at det henviser til en angivelig ret til at modtage et fast og uforanderligt alderspensionsbeløb beregnet på grundlag af de nationale regler, der var gældende på tidspunktet for ikrafttrædelsen af statutten for medlemmerne eller ved tilslutningen til den pensionsordning, der er indført ved denne bestemmelse.

94 Hvad dernæst angår syvende betragtning til gennemførelsesbestemmelserne hedder det for det første heri, at »personer, der modtager bestemte ydelser i henhold til omkostningsregulativet, fortsat [skal kunne] få udbetalt disse ydelser efter ophævelsen af regulativet i overensstemmelse med princippet om beskyttelse af berettigede forventninger«, og for det andet, at »[det også skal] sikres, at pensionsrettigheder erhvervet på grundlag af omkostningsregulativet før [statutten for medlemmernes] ikrafttræden respekteres«.

95 Denne betragtning præciserer således, at de ydelser, der er tildelt i henhold til omkostningsregulativet, fortsat udbetales, uden at det heraf kan udledes, at dette regulativ ophørte med at finde anvendelse efter det nævnte tidspunkt.

96 Begrebet »erhvervede pensionsrettigheder« har således samme rækkevidde i denne betragtning, som det har i gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 2, således som præciseret i denne doms præmis 93.

97 Det var i denne sammenhæng, at Retten – i forbindelse med undersøgelsen af Parlamentets interne regler – i den appellerede doms præmis 90 uden at begå en retlig fejl kunne fastslå, at disse interne regler ikke gør indgreb i de erhvervede pensionsrettigheder.

98 Hvad endelig angår artikel 28 i statutten for medlemmerne finder denne bestemmelse, således som Retten med føje påpegede i den appellerede doms præmis 93, ikke anvendelse på de pensionsrettigheder, som de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet har erhvervet i medfør af bilag III til omkostningsregulativet, men i medfør af nationale bestemmelser om pension. I modsætning til hvad appellanterne har gjort gældende, har denne bestemmelse som sådan ingen betydning for fortolkningen af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75, stk. 1.

99 Det fremgår følgelig af såvel ordlyden af som baggrunden for og formålet med Parlamentets interne regler, at Retten i den appellerede doms præmis 99 ikke begik en retlig fejl, idet den fastslog, at Parlamentet gyldigt kunne anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet på grundlag af sine interne regler.

2) Den angivelige tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet samt ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17

100 Appellanterne har anført, at Rettens fortolkning af Parlamentets interne regler er i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet samt ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17.

101 Ifølge et almindeligt fortolkningsprincip skal en EU-retsakt i videst muligt omfang fortolkes således, at dens gyldighed ikke drages i tvivl, og i overensstemmelse med hele den primære ret og navnlig med chartrets bestemmelser. Når en bestemmelse i den afledte EU-ret kan fortolkes på flere måder, bør den fortolkning, der bringer bestemmelsen i overensstemmelse med den primære ret, således lægges til grund frem for den, som medfører, at bestemmelsen må anses for uforenelig med denne (dom af 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis).

102 Hvad først angår princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har appellanterne gjort gældende, at den omstændighed, at de tilsluttede sig den pensionsordning, der blev indført ved artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet, i kraft af dette princip sikrer dem, at størrelsen af deres pension beregnes efter de regler, der var gældende på tidspunktet for deres tilslutning til denne ordning.

103 Ifølge Domstolens praksis kan ingen med føje påberåbe sig en tilsidesættelse af dette princip, når der ikke foreligger præcise løfter, som er afgivet til vedkommende af administrationen. Adgangen til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning står åben for enhver med begrundede forventninger, som en institution har givet anledning til. I henhold til denne retspraksis er præcise, ubetingede og samstemmende oplysninger, der hidrører fra autoriserede og pålidelige kilder, forsikringer, der kan afføde sådanne forhåbninger, uanset den form, hvorunder de meddeles (jf. i denne retning dom af 23.1.2019, Deza mod ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, præmis 69 og 70 og den deri nævnte retspraksis).

104 Når en forudseende og påpasselig person kan forudse vedtagelsen af en EU-foranstaltning, der kan skade den pågældendes interesser, kan vedkommende derimod ikke påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når foranstaltningen vedtages (jf. i denne retning dom af 23.1.2019, Deza mod ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

105 Den omstændighed, at appellanterne har tilsluttet sig den pensionsordning, der er indført ved artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet, har imidlertid ikke givet dem ret til at modtage et forudsigeligt, fast og uforanderligt alderspensionsbeløb på tidspunktet for deres tilslutning til denne ordning. Som Retten med føje fastslog i den appellerede doms præmis 211 og 212, var den eneste præcise og ubetingede forsikring, som Parlamentet kunne give dem, nemlig, at de i henhold til Parlamentets interne regler ville modtage en alderspension, hvis størrelse og vilkår ville være overensstemmende med, hvad der gjaldt for medlemmerne af parlamentet i den medlemsstat, hvor de var valgt, i overensstemmelse med den dynamiske ordning.

106 Det følger heraf, at den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, er i overensstemmelse med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

107 Hvad dernæst angår ejendomsretten har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 171, da den fastslog, at der ved vurderingen af det med de omtvistede afgørelser forfulgte mål af almen interesse ikke kunne ses bort fra de formål, der lå til grund for vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018.

108 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 163 fastslog, at selv om de omtvistede afgørelser ikke indebærer, at appellanterne rent og skært fratages deres pensioner, forholder det sig dog således, at de nedsætter størrelsen af disse og således gør indgreb i appellanternes ejendomsret.

109 Derefter undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 164-179, om denne begrænsning opfyldte de krav i chartrets artikel 52, stk. 1, der er nævnt i dommens præmis 157. I denne henseende fastslog Retten i præmis 171, at vurderingen af det med de omtvistede afgørelser forfulgte mål af almen interesse ikke kunne foretages uden hensyntagen til de formål, der lå til grund for vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018. Det var på denne baggrund, at Retten, efter at den i samme doms præmis 172-178 havde undersøgt disse afgørelsers forenelighed med ejendomsretten under hensyntagen til disse formål, i præmis 180 fastslog, at klagepunktet om tilsidesættelse af ejendomsretten skulle forkastes.

110 Ifølge Domstolens praksis skal rækkevidden af denne ret i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 3, fastlægges under hensyntagen til artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, hvori denne ret er fastslået (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 49).

111 Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at de rettigheder, som følger af betalingen af bidrag til en social sikringsordning, udgør formuerettigheder med henblik på nævnte artikel 1 (dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 50).

112 Desuden udgør en nedsættelse af størrelsen af en alderspension, der kan have indvirkning på den pågældende persons livskvalitet, en begrænsning af vedkommendes ejendomsret (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolen, 1.9.2015, Da Silva Carvalho Rico mod Portugal, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, § 33).

113 For så vidt som den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, kan føre til en sådan nedsættelse af størrelsen af disses pension, kan denne fortolkning føre til en begrænsning af ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17.

114 Ejendomsretten er imidlertid ikke absolut, og udøvelsen heraf kan derfor være genstand for begrænsninger, navnlig forudsat at disse er begrundet i formål af almen interesse, som EU forfølger (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Florescu m.fl., C-258/14, EU:C:2017:448, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

115 I henhold til chartrets artikel 52, stk. 1, er enhver begrænsning af ejendomsretten som fastsat i chartrets artikel 17 nemlig i overensstemmelse med sidstnævnte bestemmelse, for så vidt som den er fastlagt i lovgivningen, respekterer ejendomsrettens væsentligste indhold og såfremt den, under iagttagelse af proportionalitetsprincippet, er nødvendig og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af EU, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

116 I denne henseende bemærkes for det første, at kravet om, at enhver begrænsning i udøvelsen af de grundlæggende rettigheder skal være fastlagt i lovgivningen, indebærer, at den retsakt, som tillader et indgreb i disse rettigheder, selv skal definere rækkevidden af begrænsningen i udøvelsen af den pågældende rettighed, idet det skal præciseres dels, at dette krav ikke udelukker, at den pågældende begrænsning formuleres så åbent, at den kan tilpasses forskellige

situationer og ændrede omstændigheder, dels at Domstolen om nødvendigt ved fortolkning kan præcisere den konkrete rækkevidde af begrænsningen både med hensyn til selve ordlyden af den omhandlede EU-lovgivning og med hensyn til dens almindelige opbygning og de formål, den forfølger, som fortolket i lyset af de grundlæggende rettigheder, som er sikret ved chartret (dom af 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, præmis 114).

117 Som påpeget i denne doms præmis 99 fremgår det af såvel ordlyden af som baggrunden for og formålet med Parlamentets interne regler, der i forhold til Europa-Parlamentets medlemmer har generel rækkevidde, og som derfor kan anses for internt i denne institution at svare til »lovgivning« som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1 (jf. analogt udtalelse 1/15 (PNR-aftalen mellem EU og Canada) af 26.7.2017, EU:C:2017:592, præmis 145 og 146), at Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

118 For det andet kunne Retten, i sin egenskab af realitetsbehandlende instans og uden at begå en retlig fejl, i den appellerede doms præmis 160 og 179 fastslå, at appellanterne ikke havde fremlagt konkrete oplysninger, der kunne godtgøre, at nedsættelsen af størrelsen af deres pensioner gjorde indgreb i det væsentligste indhold af deres ejendomsret eller skulle kvalificeres som uforholdsmæssig.

119 Hvad for det tredje angår spørgsmålet om, hvorvidt den dynamiske ordning og de nedsættelser af pensionsbeløbene, der kan følge heraf, er nødvendige og faktisk svarer til et eller flere mål af almen interesse, der er anerkendt af EU, skal det fastslås, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 171, da den fastslog, at vedtagelsen af de omtvistede afgørelser, henset til artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet, nødvendigvis afhang af valg truffet af de kompetente italienske myndigheder, således at »der ikke ved vurderingen af det [med de omtvistede afgørelser] forfulgte mål af almen interesse [kunne] ses bort fra de formål, der lå til grund for vedtagelsen af afgørelse nr. 14/2018«.

120 De formål, der forfølges med afgørelse nr. 14/2018, der i henhold til den dynamiske ordning finder anvendelse på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, er nemlig af rent national karakter. Som sådanne kan de derfor ikke begrunde en nedsættelse af størrelsen af alderspensionerne, idet beløbene ikke udbetales i henhold til en pensionsordning, der er indført i medfør af national ret, men i medfør af EU-retten, og idet beløbene afholdes over EU's budget.

121 Det var derfor ligeledes med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 172-178 tog hensyn til de formål, der forfølges med denne nationale afgørelse, med henblik på at undersøge, om det indgreb i appellanternes ejendomsret, som de omtvistede afgørelser medførte, var begrundet.

122 Det skal dog bemærkes, at hvis begrundelsen i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, bevirker en sådan tilsidesættelse ikke, at denne dom skal ophæves, men at begrundelsen skal ændres og appellen forkastes (dom af 14.12.2023, Kommissionen mod Amazon.com m.fl., C-457/21 P, EU:C:2023:985, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

123 Det skal derfor efterprøves, om forkastelsen af klagepunktet om en tilsidesættelse af ejendomsretten som sikret ved chartrets artikel 17 er berettiget af andre retlige grunde end dem, der er behæftet med den fejl, der er påpeget i denne doms præmis 119 og 121.

124 I denne henseende bemærkes, at anvendelsen af den dynamiske ordning på de tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der befinder sig i den situation, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, i bilag III til omkostningsregulativet, forfølger et mål af almen interesse, der er anerkendt af EU, for så vidt som den, således som det fremgår af denne doms præmis 79, har til formål at behandle på den ene side de medlemmer af Europa-Parlamentet, der enten ikke var omfattet af en pensionsordning i den medlemsstat, hvor de var valgt, eller var omfattet af en pensionsordning, hvis størrelse og/eller beregningsmetode ikke svarede til, hvad der var gældende for medlemmerne af det nationale parlament, på den samme måde som på den anden side de medlemmer af Europa-Parlamentet, hvis nationale pensionsordning fastsatte en sådan størrelse af og/eller beregningsmetode for pensionen, som svarede til, hvad der var gældende for medlemmerne af det nationale parlament.

125 Anvendelsen af den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet svarer faktisk til dette mål om ligebehandling, eftersom den bevirker, at de to kategorier af medlemmer af Europa-Parlamentet, der er nævnt i den foregående præmis, altid er underlagt de nationale regler om beregning af alderspensionerne for medlemmerne af den pågældende medlemsstats parlament.

126 Anvendelsen af den dynamiske ordning var desuden nødvendig for at nå det nævnte mål, idet kun en tilpasning af størrelsen og/eller metoderne til beregning af pensionen som den, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, i bilag III til omkostningsregulativet, sammenholdt med dette bilags artikel 1, stk. 2, kunne føre til ligebehandling af de nævnte kategorier af medlemmer af Europa-Parlamentet.

127 Uanset den retlige fejl, der er påpeget i denne doms præmis 119 og 121, fremgår det således, at forkastelsen af klagepunktet om en tilsidesættelse af ejendomsretten som sikret ved chartrets artikel 17 er berettiget, idet den omhandlede begrænsning af ejendomsretten opfylder alle de betingelser, der er fastsat i chartrets artikel 52, stk. 1.

128 Hvad endelig angår retssikkerhedsprincippet har appellanterne anført, at den måde, hvorpå Retten sondrede mellem »erhvervede pensionsrettigheder« og »pensionernes størrelse« fører til den fejlagtige konklusion, at den dynamiske ordning er i overensstemmelse med dette princip.

129 I forbindelse med undersøgelsen af, om de omtvistede afgørelser var i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 196, at det allerede fremgik af dommens præmis 81-97, at der skulle sondres mellem »erhvervede pensionsrettigheder« og »pensionernes størrelse«. Retten anførte i denne henseende, at selv om »pensionsrettighederne« er endeligt erhvervet og ikke kan ændres, og selv om alderspensionerne fortsat udbetales, var der intet til hinder for, at pensionernes størrelse blev tilpasset opadgående eller nedadgående, hvilket Parlamentet havde pligt til at gøre i det foreliggende tilfælde, henset til dets forpligtelse til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

130 I den appellerede doms præmis 206 afsluttede Retten sin analyse med at fastslå, at appellanterne ikke havde godtgjort, at retssikkerhedsprincippet var blevet tilsidesat i det foreliggende tilfælde. Parlamentets interne regler indebar nemlig, at de nye alderspensionsbeløb for appellanterne trådte i kraft den 1. januar 2019. Retten bemærkede imidlertid, at disse interne regler var langt ældre end den 1. januar 2019 og ikke vedtaget senere end denne dato. Endvidere havde appellanterne hverken godtgjort eller gjort gældende, at Parlamentet havde anvendt disse nye beløb før den 1. januar 2019, dvs. før den dato, der er fastsat herfor i afgørelse nr. 14/2018. Endelig havde Parlamentet ifølge Retten allerede i januar 2019 underrettet appellanterne om en

mulig anvendelse af reglerne i afgørelse nr. 14/2018 i forhold til dem, hvilket Parlamentet havde bekræftet over for dem i februar 2019. Retten udledte heraf, at appellanterne var blevet gjort bekendt med ændringen af de regler, der fandt anvendelse på beregningen af størrelsen af deres alderspension, før de omtvistede afgørelser blev truffet.

131 Det bemærkes i denne henseende, at retssikkerhedsprincippet forudsætter, at en EU-retlig bestemmelse giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der derved pålægges dem, og at de uden at være i tvivl kan kende deres rettigheder og forpligtelser og handle derefter (dom af 9.11.2023, Global Silicones Council m.fl. mod Kommissionen, C-558/21 P, EU:C:2023:839, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

132 Nye love, hvorved der foretages ændringer af den gamle lov, finder således, medmindre andet er bestemt, anvendelse på de fremtidige virkninger af situationer, der er opstået, mens sidstnævnte lov var gældende. Der gælder kun noget andet for situationer, der er opstået og endeligt realiseret, mens den gamle lov, som skaber velerhvervede rettigheder, var gældende. En rettighed er velerhvervet, når dens retsstiftende forhold er opstået før lovændringen. Dette er ikke tilfældet for en rettighed, hvis retsstiftende forhold ikke blev realiseret, mens den lovgivning, der blev ændret, var gældende (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Grossetête mod Parlamentet, C-714/21 P, EU:C:2023:187, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).

133 Hvad navnlig angår retten til at modtage en alderspension kan denne principielt først anses for at være erhvervet på det tidspunkt, hvor det retsstiftende forhold opstår, dvs. på det tidspunkt, hvor pensionen forfalder til betaling (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Grossetête mod Parlamentet, C-714/21 P, EU:C:2023:187, præmis 85-87).

134 Dette indebærer imidlertid ikke, at enhver ændring af metoden til beregning af en pension, der medfører en nedsættelse af dennes størrelse, og som anvendes på grundlag af en lovgivning, der er vedtaget, efter at denne pension er forfaldet til betaling, udgør et indgreb i disse velerhvervede rettigheder.

135 Det bemærkes i denne henseende, at der ikke findes et EU-retligt princip, hvorefter velerhvervede rettigheder under ingen omstændigheder kan ændres eller nedsættes. Det er på visse betingelser muligt at ændre sådanne rettigheder (jf. i denne retning dom af 9.3.2023, Grossetête mod Parlamentet, C-714/21 P, EU:C:2023:187, præmis 88 og 89).

136 I det foreliggende tilfælde kunne Retten på grundlag af de forhold, der bl.a. er omhandlet i den appellerede doms præmis 206, med føje konkludere, at anvendelsen af den dynamiske ordning som fastsat i bilag III til omkostningsregulativet og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 75 er forenelig med retssikkerhedsprincippet.

137 Henset til det ovenstående skal det første til det fjerde anbringende forkastes som delvis ugrundede, delvis irrelevante, for så vidt som appellanterne med disse anbringender har anfægtet den fortolkning af Parlamentets interne regler, hvorefter Parlamentet har pligt til at anvende den dynamiske ordning på de berørte tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

C. Det femte anbringende om en fejlagtig fortolkning af artikel 25, stk. 3, i Parlamentets forretningsorden

1. Parternes argumentation

138 Appellanterne har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 70-72 fejlagtigt konkluderede, at kontorchefen havde kompetence til at vedtage de omtvistede afgørelser, eftersom han var indehaver af en lovlig videredelegation af kompetence.

139 For det første fremgår det af de oplysninger, der blev fremlagt i retsmødet for Retten, at de omtvistede afgørelser reelt blev truffet af Parlamentets Juridiske Tjeneste, idet kontorchefen overlod vurderingen til denne tjeneste og ikke selv foretog nogen analyse eller udarbejdede sin egen begrundelse. For det andet burde de omtvistede afgørelser være blevet vedtaget af Parlamentets Præsidium, for så vidt som de udgør ekstraordinære forvaltningsakter. Da disse afgørelser skyldes en ny, kompleks og uforudset situation, hvilket deltagelsen af Parlamentets Juridiske Tjenestes i øvrigt vidner om, burde deres overensstemmelse med de trinhøjere regler og principper i Unionens retsorden nemlig være blevet efterprøvet, inden de blev vedtaget. Der er således ikke tale om rent tekniske afgørelser, der kan delegeres til en kontorchef.

140 Parlamentet har anført, at det femte anbringende skal forkastes som ugrundet.

2. Domstolens bemærkninger

a) Indledende bemærkninger

141 Med det femte anbringende har appellanterne navnlig bestridt, at kontorchefen havde kompetence til at vedtage de omtvistede afgørelser. Henset til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 37, skal det undersøges, om dette klagepunkt er berettiget, eftersom appellanterne hermed har gjort gældende, at der foreligger en ulovlighed, der risikerer at blive gentaget i fremtiden.

142 Derimod har appellanterne med det klagepunkt, der ligeledes er fremsat i forbindelse med det femte anbringende, og hvorved de har foreholdt kontorchefen, at han ikke udarbejdede anden analyse eller begrundelse end den, der var indeholdt Den Juridiske Tjenestes udtalelse, fremlagt en faktisk konstatering for Domstolen, som denne – når det ikke er blevet gjort gældende, at der er sket en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, eller at Retten har begået en retlig fejl – ikke kan behandle i forbindelse med appellen.

143 I henhold til artikel 256, stk. 1, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol er en appel nemlig begrænset til retsspørgsmål. Det er alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere bevismaterialet. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (dom af 28.9.2023, Changmao Biochemical Engineering mod Kommissionen, C-123/21 P, EU:C:2023:708, præmis 121 og den deri nævnte retspraksis).

144 Det følger heraf, at det femte anbringende skal realitetsbehandles, for så vidt som det indeholder et klagepunkt om, at den nævnte kontorchef ikke havde kompetence til at vedtage de omtvistede afgørelser, og at dette anbringende i øvrigt skal afvises.

b) Om realiteten

145 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 71 fastslog, at kontorchefen var blevet udpeget som delegeret anvisningsberettiget for budgetpost 1030 vedrørende de alderspensioner, der er omhandlet i bilag III til omkostningsregulativet, ved afgørelse FINS/2019-01 truffet af Parlamentets generaldirektør for finanser den 23. november 2018, og at det i denne afgørelse udtrykkeligt er anført, at kontorchefen bemyndiges til bl.a. at fastlægge retlige forpligtelser og budgetforpligtelser, opgøre udgifter og anvise betalinger, men også til at udarbejde prognoser for fordringer, fastlægge de rettigheder, der skal inddrives, og udstede inddrivelsesordrer.

146 I den appellerede doms præmis 72 anførte Retten bl.a., at de regler, der er fastsat i gennemførelsesbestemmelserne og i omkostningsregulativet, således som de er blevet vedtaget af Parlamentets Præsidium, ikke blev ændret af kontorchefen, men kun gennemført af denne chef.

147 Under disse omstændigheder fastslog Retten i den appellerede doms præmis 73, at kontorchefen havde kompetence til at vedtage de omtvistede afgørelser.

148 For så vidt som afgørelse FINS/2019-01 truffet af Parlamentets generaldirektør for finanser den 23. november 2018 bemyndiger kontorchefen til bl.a. at fastlægge retlige forpligtelser og budgetforpligtelser, opgøre udgifter og anvise betalinger, men også til at udarbejde prognoser for fordringer, fastlægge de rettigheder, der skal inddrives, og udstede inddrivelsesordrer, er den affattet tilstrækkeligt bredt til at omfatte de situationer, som appellanterne har henvist til, nemlig nye, komplekse og uforudsete situationer på de delegerede områder.

149 Appellanterne har desuden ikke gjort gældende, at denne afgørelse indeholder et forbehold vedrørende kompetencen til at anvende den primære EU-ret og navnlig chartrets bestemmelser i forbindelse med vedtagelsen af afgørelser, der hører under disse områder.

150 I øvrigt indeholder artikel 25, stk. 3, i Parlamentets forretningsorden – i modsætning til hvad appellanterne har gjort gældende – ikke nogen bestemmelse om, at kompetencen på området er forbeholdt Parlamentets Præsidium. Det hedder nemlig i denne bestemmelse, at »Præsidiet træffer afgørelse om finansielle, organisatoriske og administrative spørgsmål vedrørende medlemmerne på forslag af generalsekretæren eller en politisk gruppe«. En angivelig sondring mellem ekstraordinære forvaltningsakter, som det skulle være forbeholdt Parlamentets Præsidium at vedtage, og ordinære forvaltningsakter, som skulle være delegeret til kontorchefen, kan heller ikke udledes af denne bestemmelse.

151 Klagepunktet om kontorchefens manglende kompetence er derfor ugrundet.

152 Det følger heraf, at det femte anbringende skal forkastes, idet det delvis skal afvises, delvis er ugrundet.

D. Det sjette anbringende om en retlig fejl begået af Retten i forbindelse med dens bedømmelse af begrundelsen for de omtvistede afgørelser

1. Parternes argumentation

153 Appellanterne har foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl i forbindelse med bedømmelsen af begrundelsen for de omtvistede afgørelser.

154 Eftersom Parlamentet er forpligtet til at undersøge foreneligheden med de trinhøjere regler i EU-retten, burde denne undersøgelse have været ledsaget af en begrundelse i denne henseende. Den Juridiske Tjenestes udtalelse, som Parlamentet henviste til, er ikke tilstrækkelig i denne henseende, eftersom den for det første hverken er nævnt i de omtvistede afgørelser eller vedlagt disse, og for det andet kun indeholder en meget delvis og summarisk undersøgelse af overholdelsen af de trinhøjere regler og grundlæggende principper i EU-retten.

155 Desuden begik Retten en fejl i den appellerede doms præmis 57 og 178 ved at fastslå, at artikel 1, stk. 7, i afgørelse nr. 14/2018 sikrede indgrebets overordnede proportionalitet ved at gøre det muligt at forhøje størrelsen af pensionen for personer, som ikke har andre årlige indtægter, og som lider af en alvorlig sygdom. Disse forhøjelser har en begrænset rækkevidde, og denne bestemmelse i afgørelse nr. 14/2018 kan ikke udgøre en gyldig beskyttelsesklausul til fordel for andre personer, som ikke er omfattet af bestemmelsen. Den nævnte bestemmelse blev i øvrigt ændret af deputeretkammerets jurisdiktionsråd, således at Retten støttede sin proportionalitetsvurdering på en ikkeeksisterende bestemmelse.

156 Parlamentet har gjort gældende, at det sjette anbringende skal afvises, subsidiært forkastes som ugrundet.

2. Domstolens bemærkninger

a) Indledende bemærkninger

157 Med det sjette anbringende har appellanterne foreholdt Retten, at den ikke fastslog, at Parlamentet havde tilsidesat sin forpligtelse til at begrunde de omtvistede afgørelser. Ifølge appellanterne skulle Parlamentet ikke alene efterprøve, om anvendelsen af afgørelse nr. 14/2018 var forenelig med EU-retten, men også udtrykkeligt i de omtvistede afgørelser angive grundene til, at det fandt, at dette var tilfældet. Retten anså med urette den analyse af afgørelse nr. 14/2018, der var indeholdt i Den Juridiske Tjeneste udtalelse, og som bl.a. vedrørte proportionaliteten af denne afgørelse, for at være relevant.

158 Dette anbringende vedrører fortolkningen af Parlamentets interne regler, eftersom formålet med det er at bestride, at en national pensionsordning i henhold til disse regler automatisk kan anvendes på tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet uden en begrundet vurdering af, om en sådan anvendelse er forenelig med EU-retten.

159 Det sjette anbringende skal derfor realitetsbehandles.

b) Om realiteten

160 Som det fremgår af undersøgelsen af det første til det fjerde anbringende i denne appelsag, kunne Retten med føje i den appellerede doms præmis 86 og 89 fastslå, at Parlamentet havde pligt til at anvende de samme regler vedrørende størrelsen af og betingelserne for pensionerne på appellanterne som dem, der er fastsat i italiensk ret.

161 Det var ligeledes med føje, at Retten i de samme præmisser anførte, at Parlamentet kan frigøre sig fra denne forpligtelse, såfremt en sådan anvendelse vil føre til en tilsidesættelse af en trinhøjere regel i EU-retten, såsom et almindeligt EU-retligt princip eller en bestemmelse i chartret.

162 Selv om appellanterne således med rette har fremhævet, at det påhviler Parlamentet at sikre sig, at anvendelsen af dets interne regler – bestående i at tilpasse tidligere medlemmers pensioner efter udviklingen i de nationale ordninger – ikke er i strid med de almindelige EU-retlige principper eller chartret, følger det dog ikke heraf, at de omtvistede afgørelser skulle angive grundene til, at Parlamentet fandt, at den pågældende tilpasning var forenelig med disse principper og med chartret.

163 Det bemærkes i denne henseende, at begrundelseskravet for EU-retsakter som fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, arten af de anførte grunde og den interesse, som retsaktens adressater eller andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves derfor ikke, at en retsakts begrundelse angiver alle de forskellige faktiske og retlige momenter, som kan anses for relevante (dom af 30.1.2024, Agentsia »Patna infrastruktura« (Europæisk finansiering af vejinfrastruktur), C-471/22, EU:C:2024:99, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

164 Henset til denne retspraksis skal det ganske rigtigt lægges til grund, at det påhvilede udstederen af de omtvistede afgørelser i disse at redegøre for de grunde – vedrørende Parlamentets interne regler – som fik denne institution til at tilpasse de pensioner, der tilkom adressaterne for disse afgørelser.

165 Derimod kunne det ikke kræves af samme udsteder, at den pågældende i øvrigt præciserede, hvorfor Parlamentet var af den opfattelse, at hverken de almindelige EU-retlige principper eller chartret var til hinder for vedkommendes afgørelse. Hvis begrundelseskravet blev tillagt en sådan rækkevidde, ville det svare til at forpligte udstederen af retsakten til ikke blot at redegøre for grundene til sin afgørelse, men også for grundene til, at vedkommende vurderede, at der ikke var grund til at afholde sig fra at vedtage den. Når bortses fra særlige situationer, som ikke foreligger i denne sag, kan det ikke lægges til grund, at det – for at den begrundelse, som anføres af udstederen af retsakten, kan forstås – er nødvendigt, at den pågældende fremlægger en analyse af foreneligheden af vedkommendes afgørelse med de almindelige EU-retlige principper og chartret.

166 Det følger heraf, at det sjette anbringende er ugrundet.

167 Da alle de anbringender, som appellanterne har fremsat til støtte for deres appel, er blevet forkastet, skal appellen forkastes i sin helhed.

VI. Sagsomkostninger

168 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

169 Da appellanterne har tabt sagen, og Parlamentet har nedlagt påstand om, at de tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er afholdt af Parlamentet.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **Giacomo Santini, Marco Cellai, Domenico Ceravolo, Natalino Gatti, Rosa Maria Avitabile, i egenskab af arving efter Antonio Mazzone, Luigi Moretti, Gabriele Sboarina, Lina Wuhrer, Patrizia Capraro og Luciana Meneghini, i egenskab af arving efter Ferruccio Pisoni, bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Parlamentet.**

Underskrifter